Học thuyết Kinh Thánh về việc phân bổ và đánh thuế hàng hóa nông nghiệp

Ngũ kinh

Vậy bây giờ, xin Pha-ra-ôn hãy tìm một người khôn ngoan và sáng suốt, rồi lập người ấy cai quản xứ Ai Cập. Xin Pha-ra-ôn hãy làm như vậy, và hãy bổ nhiệm các quan cai quản xứ, rồi chiếm một phần năm đất Ai Cập trong bảy năm được mùa. Họ hãy thu thập tất cả lương thực trong những năm được mùa sắp tới, tích trữ ngũ cốc dưới quyền Pha-ra-ôn, và giữ lương thực trong các thành. Lương thực đó sẽ được dự trữ trong xứ, đề phòng bảy năm đói kém sẽ xảy ra trong xứ Ai Cập, hầu cho xứ không bị diệt vong vì nạn đói kém. Sáng Thế Ký 41:33-36

Ông thu thập tất cả lương thực của bảy năm có trong xứ Ai Cập và tích trữ lương thực trong các thành phố. Ông cũng tích trữ lương thực của các cánh đồng xung quanh mỗi thành phố. Sáng thế ký 41:48

Bảy năm đói kém bắt đầu đến, đúng như lời Giô-sép đã nói. Khắp xứ Ai Cập đều bị đói kém, nhưng khắp xứ Ai Cập đều có bánh. Khi cả xứ Ai Cập đều đói kém, dân chúng kêu cầu Pha-ra-ôn xin bánh. Pha-ra-ôn bảo toàn thể dân Ai Cập: "Hãy đến gặp Giô-sép; người bảo gì các ngươi thì cứ làm theo." Sáng Thế Ký 41:54-55

Giô-sép cung cấp bánh cho cha, anh em và cả nhà cha mình, tùy theo từng gia đình. Cả xứ không có bánh, vì nạn đói rất trầm trọng, đến nỗi cả xứ Ai Cập và xứ Ca-na-an đều kiệt quệ vì nạn đói. Giô-sép thu góp hết tiền bạc tìm được trong xứ Ai Cập và xứ Ca-na-an, để mua lúa mì; rồi đem tiền vào cung điện Pha-ra-ôn. Khi tiền bạc trong xứ Ai Cập và xứ Ca-na-an hết, thì hết thảy người Ai Cập đều đến cùng Giô-sép mà nói rằng: Xin cho chúng tôi bánh; tại sao chúng tôi phải chết trước mặt ngài? Vì tiền bạc đã hết. Giô-sép đáp: Hãy giao súc vật của các ngươi ra, ta sẽ trả tiền cho các ngươi để đổi lấy súc vật của các ngươi, nếu hết tiền. Vậy, họ đem súc vật đến cho Giô-sép. Giô-sép đổi bánh lấy ngựa, bầy chiên, bầy bò, và lừa; và năm đó, ông cung cấp bánh cho họ để đổi lấy tất cả súc vật của họ. Khi năm đó qua đi, năm thứ hai họ lại đến cùng người và nói rằng: Chúng tôi không giấu chúa tôi rằng tiền bạc của chúng tôi đã hết; chúa tôi cũng có bầy súc vật của chúng tôi; chẳng còn gì trước mặt chúa tôi, ngoài thân thể chúng tôi và đất đai. Tại sao chúng tôi phải chết trước mặt chúa tôi, cả chúng tôi lẫn đất đai? Hãy mua chúng tôi và đất đai chúng tôi để lấy bánh ăn, rồi chúng tôi và đất đai chúng tôi sẽ làm tôi mọi cho Pha-ra-ôn; hãy cho chúng tôi hạt giống, để chúng tôi sống chứ không phải chết, hầu cho đất đai không bị hoang vu. Vậy, Giô-sép mua hết đất đai của Ai Cập cho Pha-ra-ôn; vì người Ai Cập mỗi người đều bán ruộng đất của mình, vì nạn đói hoành hành; vậy nên đất đai thuộc về Pha-ra-ôn. Còn dân chúng, vua dời họ đến các thành từ đầu này đến đầu kia của biên giới Ai Cập. Chỉ có đất đai của các thầy tế lễ là vua không mua; vì các thầy tế lễ đã nhận một phần của Pha-ra-ôn, và ăn phần mà Pha-ra-ôn ban cho họ; vậy nên họ không bán đất đai của mình. Bấy giờ Giô-sép nói với dân chúng: "Hôm nay ta đã mua các ngươi và đất đai của các ngươi cho Pha-ra-ôn. Đây, hạt giống cho các ngươi, và các ngươi sẽ gieo trồng trên đất. Đến

mùa màng, các ngươi sẽ nộp cho Pha-ra-ôn một phần năm, còn bốn phần kia sẽ là của các ngươi, để làm giống cho ruộng đất, làm lương thực cho các ngươi, cho gia đình các ngươi, và làm lương thực cho con cái các ngươi." Dân chúng đáp: "Ngài đã cứu mạng chúng tôi. Xin cho chúng tôi được ơn trước mặt chúa tôi, và chúng tôi sẽ làm tôi mọi cho Pha-ra-ôn." Vậy, Giô-sép lập một luật lệ cho đất Ai Cập, cho đến ngày nay, là Pha-ra-ôn sẽ được hưởng một phần năm, ngoại trừ đất của các thầy tế lễ, vì đất ấy không thuộc về Pha-ra-ôn. Sáng thế ký 47:12-26

Phân tích:

Bên cho thuê: Pharaoh (Chính phủ / Quốc vương / Tổng thống / Nhà nước)
Bên thuê: Nông dân

Bộ trưởng / Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp: Joseph Zaphnathpaaneah “Người mang hạt giống”

Phân bổ đất nông nghiệp: Ít nhất 20% tổng diện tích đất phải là đất canh tác

Ngân sách và Quản lý Lợi nhuận:
Thuế và Thập phân: 20%
(10% cho Pharaoh; 10% cho các Linh mục - Nhà thờ và đất đai của họ được miễn thuế.)
Lương ròng của nông dân: 80%
(40% cho Hạt giống của cánh đồng - Gieo trồng; 40% cho Thực phẩm)

Mỗi thành phố phải có khả năng tự cung cấp thực phẩm.

Để đạt hiệu quả tối đa, mọi người nên sống gần nguồn cung cấp thực phẩm.

Một nền kinh tế không được hỗ trợ bởi lương thực (không phải vàng, không phải bạc, không phải tiền, không phải tiền điện tử, v.v., mà là lương thực) cuối cùng sẽ sụp đổ. Chậm nhưng chắc.

Ngay cả trong thời kỳ đói kém, thực phẩm vẫn có giá và cần phải mua. Nó không bao giờ miễn phí.

Tiền bạc sẽ cạn kiệt trong nạn đói cùng cực. Giải pháp thay thế sẽ là hệ thống trao đổi (thức ăn cho gia súc, ngựa, đàn gia súc, lừa, thời gian - việc làm/dịch vụ). Thực hiện chính sách KHÔNG LÀM KHÔNG ĂN (2 Tê-sa-lô-ni-ca 3:10).

Bất cứ ai có thể kiểm soát nguồn cung cấp thực phẩm đều có thể ban hành luật pháp và kiểm soát người dân.